

Arrest

**nr. 151 559 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. ANDRIEN en loco advocaat J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger te zijn van Georgische origine en bent oorspronkelijk afkomstig uit Gulripshi in Abchazië. In 1992, toen u ongeveer vier jaar oud was, bent u met uw gezin naar Khobi bij Zugdidi verhuisd waar jullie als Abchazische vluchtelingen in een soort opvangcentrum verbleven. Jullie kregen het statuut van IDP en kregen hiervoor een maandelijkse uitkering.

In 2006 huwde u met M. M. (...) (O.V.(...)) en ging u bij hem en zijn familie wonen in Kutaisi. Nadat M. (...)’s moeder stierf kregen jullie financiële moeilijkheden en besloot u te gaan werken. Via M’. (...), de tante van M. (...), zou u een job in Turkije kunnen vinden. U zou daar dan enkele maanden werken

om daarna terug naar Georgië te komen. Op 21 november 2011 vertrok u dus met M'. (...) en nog vier andere Georgische meisjes naar Aksaray in Turkije om er te gaan werken.

Na jullie aankomst moesten jullie een week lang in het kantoor van M'. (...)’s bedrijfje in Aksaray wachten, waarna jullie door enkele Turkse mannen werden meegenomen naar een gebouw in heel slechte staat in de buitenwijken van de stad. Jullie moesten het gebouw schoonmaken en werden na twee dagen elk apart in een kamer opgesloten. Wat u namelijk niet wist, was dat M'. (...) en haar zoon R. (...) een prostitutie- en mensenhandelnetwerk leidden en dat u en de andere Georgische meisjes hier het slachtoffer van waren geworden. U werd drie maanden lang in een kamer vastgehouden en uitgebuit als prostituee. U weigerde dit echter pertinent en werd daarom ernstig mishandeld en vaak gedrogeerd. Toen het op 3 maart 2012 uw beurt was om de hal en de bar van het huis schoon te maken en u merkte dat de deur open was, slaagde u erin te ontsnappen. U kon per trein naar een markt reizen waar veel Georgiërs komen en via iemand die u daar toevallig ontmoette slaagde u erin om op 10 maart 2012 naar Batumi te reizen.

Op 11 maart 2012 kwam u aan in Batumi en ging u onderdak zoeken bij verre familie van u. Zij betaalden ook de kosten voor uw reis van Turkije terug naar Georgië. Hierna ging u naar uw moeder in Khobi om er uw kinderen op te halen, keerde u terug naar Batumi en op 27 maart 2012 besliste u om naar Kutaisi te gaan om uw spullen en documenten van uw kinderen op te halen. Toen u daar aankwam wilde u uw man M. (...) alles vertellen wat was gebeurd, maar voor u die kans had gekregen kwam R. (...) met twee bevriende politiemannen binnen. R. (...) begon u uit te schelden en eiste dat u van M. (...) zou scheiden, hij wilde niets meer met u te maken hebben. Vervolgens gingen jullie dus naar een justitiehuis waar jullie de echtscheiding officieel lieten registreren en waarna u terug naar Batumi ging.

Ondertussen was uw vader al een tijdje spoorloos verdwenen. Tijdens uw verblijf in Turkije kon u uw familie immers niet contacteren, waardoor uw vader ongerust werd en R. (...) om uitleg wilde gaan vragen. Hij vertrok naar Kutaisi om te onderzoeken wat met u was gebeurd, maar keerde niet terug. Toen uw moeder na het vertrek van uw vader een postpakket kreeg met u als afzender – het bleek echter een postpakket te zijn dat door M'. (...) was verstuurd – verdween de achterdocht en maakten uw familieleden zich geen zorgen meer. Nadat u teruggekeerd was uit Turkije, was uw vader echter nog steeds spoorloos, maar niemand hield er zich mee bezig om hem terug te vinden. Op 16 juli 2012 kregen jullie het nieuws dat uw vader in kritieke toestand in een psychiatrisch ziekenhuis lag. U ging er samen met uw zus naartoe. Uw vader bleek er onder politiebewaking te staan. De politie trachtte te verhinderen dat uw vader met u zou praten maar uw vader slaagde er nog in u te zeggen dat R. (...) degene was die hem zo had toegetakeld. Verder poogde hij u een pakje brieven te geven maar dat werd afgepakt door de politie. Op 18 juli 2012 is uw vader overleden, maar jullie kregen van de directeur van het psychiatrisch ziekenhuis niet de toelating om op zijn begrafenis aanwezig te zijn.

Hierna besliste u dat u niet langer in Georgië kon blijven en probeerde u geld te verzamelen voor uw vertrek. Op 20 juli 2012 had u uw tickets naar Europa besteld, maar u wilde toch nog aan M. (...) vertellen wat u was overkomen. Jullie spraken af in Batumi en hij besloot om met u mee te komen naar Europa om samen een nieuw leven te beginnen. Op 23 juli 2012 vertrok u dus samen met M. (...) en uw kinderen per vliegtuig vanuit Batumi naar Minsk, Wit-Rusland en van daaruit bent u per trein naar Polen gereisd. Op 23 juli 2012 hebben jullie in Polen asiel aangevraagd. M. (...) was echter ondertussen van mening veranderd en wilde toch niet dat u de waarheid zou vertellen aan de asielinstanties, omdat hij op die manier in schande zou worden gebracht. Jullie vertelden er dus een gelogen verhaal en wachtten jullie beslissing niet af. Jullie reisden door naar Duitsland, waar jullie op 9 augustus 2012 asiel aanvraagden en waar u opnieuw onder druk van M. (...) een vals verhaal vertelde. Duitsland besliste dat Polen conform de Dublin II-verordening verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie asielaanvraag, maar in plaats van naar Polen terug te keren, gingen jullie naar Nederland, waar jullie op 24 september 2012 ook asiel hebben aangevraagd. Opnieuw vertelde u onder druk van M. (...) niet de waarheid. Ook Nederland besliste dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie asielaanvraag, waarna jullie naar België kwamen. Hier vroegen jullie samen asiel aan op 6 december 2012. Op 21 december 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater), omdat Polen conform de Dublin II-verordening verantwoordelijk bleek voor de behandeling van jullie asielaanvraag. U bleef echter in België. U was het beu om telkens te moeten liegen en wilde nu eindelijk de waarheid vertellen. Hierdoor kreeg u slaande ruzie met M. (...), die op 15 mei 2014 het opvangcentrum waar jullie verbleven heeft verlaten. Sindsdien hebt u niets meer over hem vernomen. Op 8 juli 2014 werd uw asielaanvraag heropend.

In België werd u meermaals via de sociale media bedreigd door uw schoonfamilie en omwille van uw problemen heeft ook uw broer Georgië moeten verlaten. Hij had verschillende confrontaties met R. (...) en raakte uiteindelijk zwaar gewond in een auto-ongeluk, waarna hij naar Rusland verhuisde. Uw moeder verblijft ook niet langer in haar huis, maar woont nu bij de schoonfamilie van uw broer.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de geboorteakte van uw kinderen L. (...) en I. (...), een certificaat dat u geen adresregistratie hebt, een duplicaat van uw echtscheidingsakte, een attest van het Rode Kruis dat M. (...) tot 15/05/2014 in het opvangcentrum van Bierset verbleef, uw IDP-kaart en de IDPkaarten van uw kinderen L. (...) en I. (...), enkele medische attesten en bedreigingen van R. (...) via de sociale netwerksite Odnoklassniki.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met uw schoonfamilie door wie u in een prostitutienetwerk in Turkije verzeild bent geraakt. U kon ontsnappen, maar vreest nog steeds uw schoonfamilie, zij willen nu immers ook uw kinderen van u afnemen. Aangezien uw schoonfamilie kennissen heeft bij de politie kunt u niet op bescherming rekenen. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er verscheidene flagrante tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat u in België via sociale netwerksites bedreigingen hebt ontvangen van uw schoonfamilie. U was hierover echter geenszins eenduidig. Eerst verklaarde u namelijk dat u zowel via Facebook als via Odnoklassniki werd bedreigd (CGVS I, p.9), om kort daarna te beweren dat niemand u via Odnoklassniki bedreigde en dat u dus meestal via Facebook werd bedreigd (CGVS I, p.12). U verduidelijkte dit nog eens door te zeggen dat u wel contact had via Odnoklassniki, maar dat het niet echt bedreigingen waren. U had wel dreigementen gekregen via Facebook (CGVS I, p.13). Ook verklaarde u aanvankelijk dat u drie Facebook-accounts had, twee op naam van uw kinderen en één op uw eigen naam, omdat u erg bang was (CGVS I, p.9). Tijdens een tweede gehoor verklaarde u echter dat u slechts één Facebook-account hebt gehad (CGVS II, p.8) en dat u uw oude Odnoklassniki-account hebt verwijderd en een nieuwe hebt aangemaakt, omdat u zoveel bedreigingen kreeg. U zei dat u via Facebook misschien vier of vijf bedreigingen had gekregen, maar dat het er op Odnoklassniki veel meer waren (CGVS 2, p.9). Dergelijke incoherente verklaringen zijn opmerkelijk. Wanneer u dan tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd gevraagd om de dreigementen die u via Facebook had ontvangen te tonen – u verklaarde toen immers dat u enkel via Facebook werd bedreigd – slaagde u hier niet in, omdat u de paswoorden niet scheen te vinden (CGVS I, p.12). Tijdens het tweede gehoor toonde u dan wel dreigberichten, maar deze waren enkel op uw Odnoklassniki-account en het oudste dreigbericht dat op deze account te lezen was, dateerde van 2 september 2014, i.e. bijna twee weken na uw eerste gehoor bij het CGVS (CGVS II, p.9; document 12). U verklaarde deze opmerkelijke vaststelling door te stellen dat u uw oude Odnoklassniki-account begin augustus had verwijderd en er een nieuwe had aangemaakt (CGVS II, p.9). Echter, aangezien uw eerste gehoor bij het CGVS dateert van 20 augustus 2014, dus nadat u uw oude Odnoklassniki-account zou hebben verwijderd, is het niet aannemelijk dat u dit niet zou hebben vermeld tijdens dit eerste gehoor. U werd immers uitgebreid bevraagd over de dreigementen die u verklaarde te hebben ontvangen via sociale netwerksites. Dat u het bestaan van een oude en een nieuwe Odnoklassniki-account dus niet zou hebben vermeld, is niet aannemelijk. Ook uw verklaring dat het u niet kon schelen hoeveel accounts u op Facebook of Odnoklassniki had (CGVS II, p.10), kan niet als verklaring voor deze talloze inconsistenties worden aanvaard.

Daarnaast haalde u meermaals aan dat u zowel via sociale netwerksites als telefonisch dreigementen kreeg (CGVS I, p.9,13; CGVS III, p.11). Dit is echter tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het tweede CGVS-interview waarbij u aanhaalde dat u via sociale netwerksites door R. (...) werd bedreigd, omdat hij uw telefoonnummer niet had (CGVS II, p.8). Door de bovenstaande vaststellingen wordt uw geloofwaardigheid alvast ernstig ondermijnd.

Wat de dreigementen die u via de sociale netwerken kreeg verder betreft, verklaarde u dat u deze in hoofdzaak kreeg omdat uw schoonfamilie niet kon aanvaarden dat uw kinderen bij u zijn (CGVS I, p.9). U verklaarde dat uw schoonfamilie u meermaals zei dat ze uw kinderen zouden afpakken (CGVS I, p.9). Deze verklaring valt echter niet te rijmen met hetgeen u vertelde over de reden waarom R. (...) en zijn moeder wilden dat u van M. (...) zou scheiden nadat u Turkije was ontvlucht. U verklaarde immers dat R. (...) een officiële echtscheiding wilde, omdat hij officieel van u en uw kinderen af wilde (CGVS II, p.6). Dat u nu dus verklaart dat uw schoonfamilie u bedreigt, net om uw kinderen terug te krijgen (CGVS I, p.12; CGVS II, p.7,8), is opmerkenswaardig en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

In verlengde hiervan moet overigens worden opgemerkt dat het CGVS de reactie van R. (...) na uw terugkomst uit Turkije weinig plausibel acht. U verklaarde dat u na uw vlucht uit het prostitutienetwerk in Turkije een tijdje in Batumi hebt verbleven, maar dat u op 27 maart 2012 naar Kutaisi bent teruggekeerd om er uw spullen en documenten van uw kinderen op te halen. Daar ontmoette u R. (...), de neef van uw toenmalige echtgenoot en een van de leiders van het prostitutienetwerk. Hij begon te roepen en u uit te schelden en eiste dat u en M. (...) een officiële echtscheiding zouden regelen, omdat hij geen vrouw als u in de familie wilde (CGVS I, p.15; CGVS II, p.5,7). Echter, als u werkelijk net uit een internationaal mensenhandel- en prostitutienetwerk zou zijn ontsnapt, en als u kort hierna een van de leiders van deze

bende tegen het lijf zou lopen, is het bijzonder weinig aannemelijk dat diens eerste reactie hierop zou zijn om naar een officiële instelling te gaan, een justitiehuis, om de echtscheiding van zijn neef te regelen en hierna maandenlang niets meer van zich te laten horen (CGVS II, p.7; CGVS III, p.11). Uw loutere verklaring dat u niet kunt raden wat in R. (...)’s hoofd omging (CGVS II, p.7) maakt uw bovenstaande verklaringen niet overtuigender. Uw verklaringen tasten opnieuw uw geloofwaardigheid aan.

Verder verklaarde u dat uw vader in februari 2012 ongerust werd toen u in Turkije verbleef maar niets van zich liet horen. Ook hierover legt u echter geen eensluitende verklaringen af. U verklaarde immers enerzijds dat uw moeder u had verteld dat uw vader naar het kantoor van M’. (...) en R. (...) was gegaan op de Chavchavadze Avenue 32 in Kutaisi, dat hij R. (...) daar heeft ontmoet, dat hij ermee dreigde naar de politie te stappen en dat hij daarna is verdwenen (CGVS I, p.11,13,15,16; CGVS II, p.18). Anderzijds verklaart u dat noch u, noch uw moeder weten wat met uw vader is gebeurd. U verklaart dat u weet dat hij naar Kutaisi ging om R. (...) te ontmoeten, maar waar en hoe ze elkaar hebben ontmoet, daar weet u niets over (CGVS III, p.7). Uw verklaringen lopen dus opnieuw ernstig uiteen. Ook over de reactie op de spoorloze verdwijning van uw vader bent u in verregaande mate incoherent. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat uw moeder na de verdwijning van uw vader de politie heeft gecontacteerd om te weten te komen waar haar man was verdwenen, maar dat niemand haar heeft geholpen (CGVS I, p.13). U zei ook dat uw moeder wist dat uw vader naar R. (...) was gegaan en zij dus vermoedde dat R. (...) iets te maken had met uw vaders verdwijning (CGVS II, p.18). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met uw latere beweringen dat niemand ooit naar de politie is gegaan om de verdwijning van uw vader aan te geven. U verklaarde dat uw moeder dat zelf niet kon omdat ze ziek was, en dat uw broer louter informatie probeerde te krijgen via zijn privé-kanalen, maar dat officieel niets werd ondernomen (CGVS III, p.6). In tegenstelling tot uw eerdere bewering dat uw moeder vermoedde dat R. (...) iets te maken had met de verdwijning van uw vader, verklaarde u later dat uw moeder en broer zich zelfs helemaal niet ongerust maakten over de verdwijning van uw vader, want kort na zijn vertrek naar Kutaisi was een postpakket, zogezegd van u, thuis afgeleverd, waarin werd gemeld dat alles goed ging met u (CGVS III, p.6). U verklaart dat uw moeder en broer hierna dachten dat er helemaal geen probleem was tussen R. (...) en uw vader en dat ze gewoon wachtten op zijn terugkomst (CGVS III, p.6,7). Zelfs toen u was teruggekeerd uit Turkije en uw vader nog steeds niet terecht was, maakte blijkbaar niemand zich zorgen en ondernam niemand iets om uw vader terug te vinden. U had immers uw eigen problemen en uw moeder dacht dat uw vader misschien naar Abchazië was gegaan om er het graf van zijn familieleden te bezoeken. U verklaart dat uw moeder dan ook geen enkele reden had om naar de politie te gaan en R. (...) te beschuldigen van de ontvoering van uw vader (CGVS III, p.8). Ook al bleef uw vader maandenlang vermist, niemand bleek zich hierover zorgen te maken, tot op 16 juli 2012, toen jullie te weten kwamen dat uw vader zich in een ziekenhuis bevond. Ook hierover legt u echter contradictorische verklaringen af. Eerst had u namelijk verklaard dat uw zus u had opgebeld met het nieuws dat er in Khobi een politieman was langsgekomen met het nieuws dat uw vader in kritieke toestand in het ziekenhuis lag (CGVS I, p.17). Later verklaarde u dat uw zus telefoon had gekregen van het ziekenhuis met het nieuws dat uw vader zich daar bevond (CGVS II, p.18), om ten slotte te verklaren dat uw zus toch door een politieman was gecontacteerd, maar dat die niet was langsgekomen, maar haar had opgebeld (CGVS III, p.5). Deze verklaringen vallen opnieuw bezwaarlijk te rijmen. De geloofwaardigheid van uw verklaringen gaat door de bovenstaande vaststellingen verder wankelen.

Ook met betrekking tot de problemen die uw broer heeft gekregen naar aanleiding van uw eigen persoonlijke problemen slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen. Eerst verklaarde u namelijk dat uw broer naar aanleiding van twee auto-ongelukken niet meer in Georgië kon blijven (CGVS I, p.9; CGVS II, p.18) om later dan weer te verklaren dat uw broer maar één auto-ongeluk heeft meegemaakt (CGVS III, p.4). Ook dit is opmerkelijk. Van een asielzoeker die omwille van ernstige problemen om internationale bescherming verzoekt mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze gedurende de volledige asielprocedure eenduidige en coherente verklaringen aflegt. Dit blijkt in casu geenszins het geval.

Gedurende de gehoren bij het CGVS verklaarde u meermaals dat u problemen hebt met uw hoofd doordat u tijdens uw verblijf in Turkije vaak hard werd geslagen en regelmatig werd gedrogeerd en dat u daarvoor in behandeling bent bij een neuroloog (CGVS I, p.14; CGVS II, p.14,15,17). U vertelde ook dat u het moeilijk hebt om zich te concentreren en alles gedetailleerd te vertellen en dat u daarom naar een psycholoog bent gegaan (CGVS II, p.19). Verschillende tegenstrijdigheden zijn hier volgens u aan te wijzen, onder andere de incoherenties die werden vastgesteld tussen de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt afgelegd met betrekking tot uw opeenvolgende woonplaatsen in uw land van herkomst. Wanneer u op immers 6 december 2012, kort na uw aankomst in België, werd geïnterviewd door een medewerker van de DVZ verklaarde u dat u van uw geboorte tot 2012 in Gulripshi, Abchazië hebt gewoond en vervolgens van begin 2012 tot 22 juli 2012 in Khobi (DVZ

Verklaring 06/12/12, rubriek 11). Wanneer u na de heropening van uw asielaanvraag op 17 juli 2014 opnieuw werd gehoord door een medewerker van de DVZ, verklaarde u dat u van uw geboorte tot 1992 in Abchazië verbleef, dan van 1992 tot 2006 in Khobi en dat u dan van 7 oktober 2006 tot 13 juli 2012 in Kutaisi hebt verbleven (DVZ Verklaring 17/07/14, rubriek 10). Uw verklaring voor deze flagrante inconsistenties laten echter opnieuw te wensen over. Enerzijds verklaarde u namelijk dat het onmogelijk is dat u tijdens uw interview in 2012 zou hebben verklaard dat u van uw geboorte tot begin 2012 in Gulripshi hebt verbleven (CGVS I, p.6), terwijl u anderzijds verklaarde dat u er de waarheid niet kon vertellen, omdat uw man bij u was (CGVS I, p.5). Een bijkomende opmerkelijke vaststelling is bovendien dat u op 17 juli 2014, wanneer u had beslist om eindelijk eerlijk te zijn tegen de asielinstanties, opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegde. U verklaarde namelijk bij de DVZ dat u tot 13 juli 2012 in Kutaisi hebt verbleven (DVZ Verklaring 17/07/14, rubriek 10), terwijl uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt dat u na uw terugkomst uit Turkije op 11 maart 2012 steeds in Batumi hebt verbleven, u bent maar één of twee keren naar Kutaisi of naar uw moeder in Khobi gegaan (CGVS III, p.8,10). Wanneer u hierop werd gewezen verklaarde u dat dat interview bij DVZ niet echt gedetailleerd was, dat niemand u precies heeft gevraagd van wanneer tot wanneer u waar verbleef en dat u gewoon hebt gezegd dat u sinds uw huwelijk in Kutaisi hebt gewoond (CGVS III, p.12). Er werd u vervolgens gevraagd waarom u dan de datum "13 juli 2012" hebt vermeld, terwijl die op geen enkel moment in uw relaas van belang blijkt, maar u herhaalde louter dat u gewoon in het algemeen hebt gezegd dat u sinds uw huwelijk in Kutaisi hebt gewoond (CGVS III, p.12). Hiermee is echter geen verklaring geboden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Uiteindelijk verklaart u dan dat u tijdens het interview bij de DVZ in een hele slechte psychologische toestand was en dat u niet veel aandacht hebt besteed aan de vragen die toen werden gesteld (CGVS III, p.13). Echter, uit de medische attesten die u neerlegt blijkt geenszins dat u ernstige mentale problemen hebt die uw cognitieve geheugen in die mate zouden hebben aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Uit het attest van de dienst Neurologie van het Ziekenhuis van Luik (Document 9) blijkt dat de arts geen significante neurologische afwijkingen heeft vastgesteld en dat u geen toekomstige afspraken hebt bij de dienst Neurologie. Uit de overige attesten blijkt dat u op 17 oktober 2014 een afspraak hebt gehad met psycholoog D. (...) uit Luik, maar dat jullie gesprek niet echt vlot verliep door de afwezigheid van een Georgische tolk. U hebt er wel kunnen vertellen dat u last hebt van frequente hoofdpijn, stress, eenzaamheid en dat u relatieproblemen hebt (Document 11). Er is echter op geen enkel moment sprake van een onvermogen in uw hoofd tot het afleggen van coherente en gedetailleerde verklaringen. Uw loutere verklaring dat u problemen hebt met uw hoofd en moeite hebt om zich te concentreren is dan ook niet afdoende als verschoningsgrond voor de talloze tegenstrijdigheden en incoherenties in uw asielrelaas.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De geboorteaktes van uw kinderen, een certificaat van het ontbreken van adresregistratie, een echtscheidingsakte, IDP-kaarten van u en uw kinderen bevatten immers louter persoonsgegevens over u, uw man en uw kinderen. Het attest van het Rode Kruis bevestigt enkel dat uw man van 6 december 2012 tot 15 mei 2014 in het opvangcentrum van Bierset heeft verbleven. Dit wordt dan ook niet betwist.

Voor wat betreft de informatie die het CGVS heeft bekomen aangaande uw asielaanvragen in Nederland en Duitsland, dient te worden geoordeeld dat informatie uit deze stukken niet dienstig kan worden betrokken op de inschatting van uw huidige asielaanvraag in België. In Nederland werd u immers niet over uw asielmotieven gehoord, enkel aangaande de mogelijkheid dat overeenkomstig de Dublin II-verordening Polen verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van uw asielaanvraag. Voor wat betreft uw asielgehoor in Duitsland zij in herinnering gebracht dat u zelf heeft verklaard dat de door u aldaar verklaarde asielmotieven gefabriceerd zijn (CGVS III, p.12). Alvast blijkt dat u in Duitsland inderdaad andere problemen heeft aangehaald: u zou er zijn bedreigd door (onbekende) Abkhaziërs en Russische soldaten. Wat hier ook van zij: ook deze stukken zijn niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen beïnvloeden of weerleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "artikelen 3 en 13 EVRM, van het artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen

die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikelen 1.12, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 4§1 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en manifeste appreciatiefout”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij als een kwetsbare persoon moet worden beschouwd en verwijst hiervoor naar de definitie van ‘kwetsbare persoon’ in artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient hiermee rekening gehouden te worden. Artikel 4, § 3 van hetzelfde besluit stelt verder nog dat asielaanvragen op individuele, objectieve en onpartijdige wijze onderzocht moeten worden. *In casu* is het mogelijk dat verzoekende partij niet vrijuit durft spreken gelet op de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt. Verder kan zij sommige details vergeten zijn door de tijd die verstreken is tussen de gebeurtenissen en de verschillende gehoren. Ook bij de beoordeling of verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus diende verwerende partij overeenkomstig artikel 20 van voormelde richtlijn 2011/95/EU rekening te houden met haar profiel van kwetsbare persoon. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen op grond van elementen die niet de kern van de problemen van verzoekende partij zijn en meer bepaald heeft verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat zij slachtoffer van een prostitutienetwerk is geweest.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat door verzoekende partij werd verklaard haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met haar schoonfamilie door wie zij in een prostitutienetwerk in Turkije verzeild is geraakt (administratief dossier, stuk 5, hoorverslag CGVS d.d. 04/12/2014, p. 13). Evenwel heeft verzoekende partij deze problemen met haar schoonfamilie allesbehalve aannemelijk gemaakt, gelet op de talloze inconsistenties in haar verklaringen in verband met de bedreigingen die zij

via sociale netwerksites zou krijgen, de tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring dat zij zowel via sociale netwerksites als telefonische dreigementen kreeg en anderzijds haar verklaring dat zij via sociale netwerksites door R. werd bedreigd omdat hij haar telefoonnummer niet had, haar onlogische verklaringen omtrent de reden waarom haar schoonfamilie haar bedreigt, haar onaannemelijke verklaringen over de reactie van R. na haar terugkomst uit Turkije, haar incoherente verklaringen inzake het feit dat haar vader haar in februari 2012 zou zijn gaan zoeken toen zij in Turkije verbleef maar niets van haar liet horen, de incoherenties in haar verklaringen over de reactie op de spoorloze verdwijning van haar vader, haar tegenstrijdige verklaringen over de wijze waarop haar zus te weten was gekomen dat hun vader zich in het ziekenhuis bevond en haar incoherente verklaringen over de problemen die haar broer heeft gekregen naar aanleiding van haar eigen persoonlijke problemen.

De uitleg dat deze tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden te wijten zouden zijn aan het feit dat zij over deze zaken niet vrijuit durft te spreken doordat zij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen tijdens haar verblijf in Turkije, kan niet door de Raad worden aangenomen. Uit de gehoorverslagen blijkt geenszins dat verzoekende partij over deze zaken niet durft te spreken, gelet op haar uitgebreide en gedetailleerde verklaringen hieromtrent (administratief dossier, stukken 13, 10 en 5). Bovendien stelde zij tijdens haar derde gehoor zelf dat, hoewel het voor haar moeilijk was, zij al haar problemen in detail heeft kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 04/12/2014, p. 13).

Dat al deze opmerkelijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas – met name de problemen die zij gekend zou hebben met haar schoonfamilie – en niet op ‘details’ zoals verzoekende partij tracht te insinueren, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad evenmin kan worden aanvaard, gezien van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. Bovendien werden er tevens flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld omtrent de bedreigingen die zij in België via sociale netwerksites zou krijgen. Verzoekende partij kan bezwaarlijk beweren dat deze tegenstrijdigheden in verband met recente bedreigingen – de bedreigingen begonnen minder dan een maand na het vertrek van haar echtgenoot uit het opvangcentrum op 15 mei 2014 – te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat op geen enkele manier rekening gehouden werd met het feit dat zij slachtoffer van een prostitutienetwerk is geweest, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij haar bewering door haar schoonfamilie in een prostitutienetwerk in Turkije verzeild te zijn geraakt allesbehalve aannemelijk heeft gemaakt gelet op de talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden in haar asielrelaas.

Ten slotte verwijst de Raad nog naar zijn vaststelling in punt 2.2.7. dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.4.1. Inzake de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden volhardt verzoekende partij in haar verklaringen. Meer bepaald stelt zij dat zij bedreigingen op sociale netwerken gekregen heeft, dat zij drie Facebookaccounts had die nu gesloten zijn omwille van deze bedreigingen, dat R. haar nooit heeft opgebeld omdat hij haar telefoonnummer niet heeft, dat haar schoonfamilie niets over de kinderen heeft gezegd, dat haar moeder niet op de hoogte was van de reden van het vertrek van haar vader, dat haar moeder nooit naar de politie is gegaan om hulp en informatie te krijgen omdat ze ziek was, dat haar zus opgebeld werd door de politie die haar heeft laten weten dat hun vader zich in het ziekenhuis bevond en dat haar vader en haar broer problemen hadden omwille van haar eigen persoonlijke problemen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand verweer beperkt tot het herhalen van één versie van de door haar gegeven verklaringen, hetgeen echter niet volstaat teneinde de talrijke flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen te verklaren of te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.5. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd

vervolgd of reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Daar waar verzoekende partij immers in haar verzoekschrift stelt dat de geloofwaardigheid van het feit dat zij slachtoffer is geweest van een prostitutienetwerk niet betwist wordt door verwerende partij, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekende partij haar bewering door haar schoonfamilie in een prostitutienetwerk in Turkije verzeild te zijn geraakt allesbehalve aannemelijk heeft gemaakt gelet op de talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden in haar asielrelaas. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.6. Voorts merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in haar verweer aangezien de geciteerde rechtspraak geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.7. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 24 en 25) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 20 augustus 2014, 12 november 2014 en 4 december 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT